

Balázs K. Attila
[EGY NAPON MAJD]

Egy napon majd itt feledkezünk
az alvó gyermekeinkkel túlsúfolt
szobákban, indázó
lélegzetük rácsai mögött alszunk mi is
a határtalan feledésbe merülten,
habár él még, valahol mesék
mélyén izmos mellére hajtja farkas-fejét,
elcsendesül,
aznap hátat fordít a szörnyeteg.

[MEGVIRRAD]

Megvirrad. Tehetetlen
dolgok a szilánkos
hullámverésben. Finoman rezeg
bennünk a tenger, nagy
esőzések közelednek: vajon
lesz-e még, ki átsegítsen
a végeláthatatlan metamorfózisok
iszonyatán?

[LEVETKŐZZÜK]

Levetkőzzük
félelmeink szkafanderét.
Éjszakák bársonyos szerkezetein
gördülünk tova.
Alaktalan és üres
szarkofágjaink között
egy lény motoz
a nukleáris
szürkületben.

[MERRE IS INDULHATNÁL]

Merre is indulhatnál innen
és miért, a lüktető
holdsütésben milliárd
atomod milyen irányt
vehetne, ha végül úgyis kiderül,
hogy egy helyben zuhansz,
leröhögnek függőleges
istenek, míg tagadsz a citromsárga
derengésben, s asszonyaid
kalcit-teste süt
a hidegtől.